

XUT!

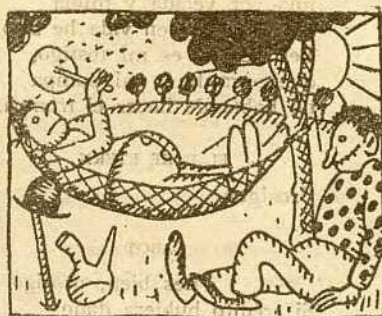

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ :
CARRER NOU, 45

ANY II — NUM. 32
BARCELONA, 5 DE JULIOL DE 1923

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

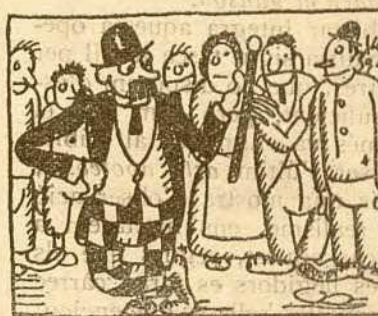
A l'estiu, amb la calor, partits de festa major.

A Gratalobos de Arriba
no se mojan la barriga;
y, aunque pobres, son honrados,
del sol y el aire colorados.

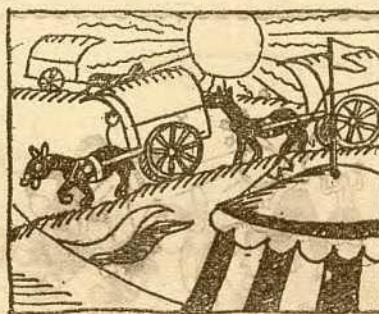
En un campo de judías
trabajan dos o tres días;
transformándolo en un vol
en un campo de futbol.

A los vecinos asombra
la Comisión que se nombra,
y no es presidente en balde
don Nicanor, el alcalde.

El equipo, aunque algo bruto,
no deja de ser astuto,
y es campeón al instante
por no tener contrincante.

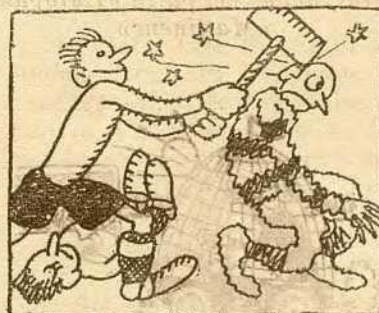
Luce el sol con más fulgor
cuando es la fiesta mayor;
al vuelo van las campanas
y llegan dos mil tartanas.

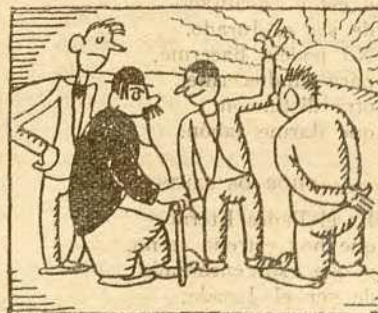
Llega con lujo y esmero
un equipo forastero,
y el público acude en masa
para ver bien lo que pasa.

El partido es de emoción
y hay más de un revolcón,
y el que no logra ganar
no lo puede ni contar.

El equipo visitante
se pone de mal talante,
y en justa compensación
los matan a discreción.

El pueblo está satisfecho
al presenciar lo que ha hecho,
y tiene al ponerse el sol
cementerio de futbol.

10 CENTIMS

APOTEOSI FINAL

Amb motiu d'haver-se acabat l'any futbolístic a satisfacció de tothom, i quedant resolt tot lo enutjós que s'havia planejat de casos, traspassos i multes, la Federació ha donat una festa plena de lluïment i d'animació.

Entre les moltes diversions que integraven el programa, hi figurava una opereta titulada: «De los cuarenta para arriba—no te mojes la barriga,—o del trabajo viene el descanso,—y el más astuto hace el ganso».

Publicar íntegra aquesta opereta hauria sigut tasca inútil per nosaltres, que no disposem d'espai suficient, però com que el que més va engrescar al públic va ésser l'últim acte apoteòsic, que és una mostra d'observació i de realisme, ens limitarem a publicar aquest, segurs que els nostres llegidors es faran càrrec de les moltes bel·leses que enclou.

ACTE TERCER

L'acció es desenrotlla l'any 1970.

La decoració representa el Cel. Núvols a dreta i esquerra. Un colom es passeja pel fons, portant a la boca un branquilló d'olives rellenas.

A primer terme el Pare Etern, rodejat de tots els querubins, amb Sant Pere a la dreta, constitueixen el Jurat d'admissió. Darrera d'aquests hi ha tots els Sants de la Cort Celestial.

A l'aixecar-se el teló, es nota que els ànims estan excitats.

EL PARE ETERN

Soy el Padre Eterno,
que hoy estrena terno,
y estoy encantado
de ser el Jurado.
No podéis hacerme,
para enaltecerme,
otra distinción
que darme jabón.

CHOR DE SANTS

Es el Padre Eterno,
que hoy estrena terno,
y que está encantado
de ser el Jurado.
No podéis hacerle,
para enaltecerle,
otra distinción
que darle jabón.

La música rondina baixet, i de repent Sant Pere engega la clau a un querubi, que l'entoma amb una ala.

SANT PERE

¡Llaman! ¿Quién habrá?
L'engego a fregá?

EL PARE ETERN

Que se cuelen de rondón,
pues es la Federación.

Sant Pere obre la porta i entrèn la Federació en pes. Els directius de cada club porten d'acompanyament tots els jugadors. Tots es presenten mudats i satisfets.

EL PARE ETERN

Entrad y sed bien venidos
y con pompa recibidos.

EL SENYOR CARDONA

Haced, pues, todos acatamientos
al inventor de los Mandamientos.

La música va creixent i els querubins canten amb veus estridents.

Com arbitrava els partits en Llovenas, abans del partit «Europa»-«Martinenç»

Com els arbitrà d'ara endavant

QUERUBINS

Como postales de Navidad,
las alas blancas y el cul pelat,
somos «botones» de esta mansión,
sin sueldo, beca o gratificación.

En Cabot, maquiavèlic com sempre, els dóna un ralet a cada un. Després s'acosta al Pare Etern i és el primer de parlar.

CABOT

Señor, a vuestros oídos
habrá llegado, sin duda,
una voz velada y muda
de lo que yo en vida he sido.
Pero Salvá es mi testigo,
que para lucir mi pompa
no había de hacer el trompa.

EL PARE ETERN

Prosigue.

CABOT

Pues bien, prosigo.
Si crédito hubiera dado
a lo que muchos decían,
de que unos me maldecían
viéndome tan encumbrado;
y otros de mí se burlaban,
entre ellos los de la «Mosca»,
que iban haciendo la rosca
mientras bajo murmuraban.
Al «Barça» siempre he servido,
y si hoy me vuelvo atrás,
es porque otro me da más.

EL PARE ETERN

Bien; no hace falta testigo.

LA RIVA

Señor, ahora a mí me toca
el hablar con claridad.
Escuchad, por caridad,
porque mi calma se agota.
Yo me vi solo y burlado,
yo castigos aguanté,
multas crecidas pagué
por sostener el tinglado.
En dondequiera que fui
«realista» me llamaron;
mi pretextos inventaron
para burlarse de mí.

CHOR DE JUGADORS DE L'«ESPAÑOL»

¡Ay, sí! ¡Ay, sí! ¡Ay, sí!
¡Brillan tanto como soles
la tranca y nuestros beñoles;
por esto estamos aquí!
¡Ay, sí! ¡Ay, sí! ¡Ay, sí!

MATAS

Vuestros bemoles no espantan
ya ni a las amas de cria.

ZAMORA

¡Que calle presto esa tía,
porque nuestros hechos cantan!

CHOR DEL «SABADELL»

Los muertos que vos matáis
no serán de Sabadell,
pues si os dejaron la pell
fué porque aprisa guilláis.

CHOR DE «SANS»

Y a Sans.

ZAMORA

¡Callad!

CHOR DE «SANS»

No me callo.
Os dimos tal sacudida,
que peligró vuestra vida.

LA RIVA

Callad, que os morderé un callo.

CHOR DE «SANS»

¿Callar? ¡No, y cien veces no!

ZAMORA

¡Fuera!

MATAS

¡Que baile!

CABOT

¡Expulsarlo!

CARDONA

¡Pues tendréis que perdonarlo,
que aquí sólo mando yo!

EL PARE ETERN

A fe que estáis aviado;
si gritáis os hago ex-votos
y pagáis los vidrios rotos,
ya que me encontráis templado.

LA RIVA

¡Cielo santo! ¡Traición!

MATAS

¡Guerra!

CABOT

¡Exterminio!

ZAMORA

¡Trancazos!

SANT PERE

¡Acabad con los pelmazos
y echadlos por el balcón!

*Es promou un enrenou i la Cort
Celestial i la Federació s'enreden a
bufetades.*

*La música fa uns quants espetecs
i cau el teló.*

DOVA

no surts mai als diaris per res,
no fas enraonar a la gent...»;
tant i tant varen amoïnar-me,
que a l'últim vaig cedir. Vet-ho
aquí.

—...?

—Veurà: en Gamper serà el
meu *asesor*. Això no vol dir que
jo no tingui iniciatives; però em
fa molta por caure de cul...

—Oh! I vostè que el deu te-
nir de vidre!

El senyor Cardona somriu. La
brometa li ha fet gràcia.

—...?

—Oh! Els comptes, diuen que
estan bé. Per altra part, els de
la «Mosca» no em volen cap
mal. Això sí: no vull cap res-
ponsabilitat; del que facin els
altres, jo me'n rento les mans...

—Vostè no vol pagar els vi-
dres trencats!

El senyor Cardona torna a
somriure. Em sembla que em tro-
ba *humorista*.

—...?

—Psè!... El professionalisme
em té sense engúnia. A nosal-
tres ens convindria, car ens sor-
tirien els jugadors més barats.

—...?

—Oh! No és tan fàcil com
bufar i fer ampolles.

Aquesta vegada el que somriu
sóc jo. El senyor Cardona s'en-
gresca veient que celebro un acu-
dit que li ha sortit sense pen-
sar.

—Molt bé, senyor Cardona.
Ara, digui'm els seus projectes
per a lo futur.

—Doncs, miri: primer, adqui-
rir una «Registradora» amb l'ob-
jecte de què tot vagi com cal;
segon, adquirir un *abono* d'aquí
a Madrid, per a que ens surtin
més baratets els viatges, als
quals són tan aficionats molts
elements del club; tercer, pro-
curar que els jugadors s'entre-
nin amb més fe que la tempo-
rada passada; quart...

—Honorar pare i mare!

El senyor Cardona torna a
somriure.

Ha comprès que em refereixo
als fundadors del club.

Jo dono l'entrevista per aca-
bada i me'n torno cap a la Re-
dacció, a rebre els *plácemes* de
l'amo.

DOVA

Interludi Grimegials i Camelístiques

Parlant amb el senyor Cardona

L'amo ha dit:

—Dova, arribi's aquí al costat
a *sonsacar* al senyor Cardona.
I *cuidado* amb la trencadissa!!

De primer antuvi no entenia
què volia dir amb això de la
trencadissa, però quan he sigut
dintre del magatzem del senyor
Cardona he comprès que l'amo
tenia raó.

El President novell del «Bar-
ça» té un magatzem de vidres i
crestalls. Un servidor, per arri-
bar al despatx d'aquest senyor,
ha tingut de fer com aquells equi-
libristes que amb un got d'aigua
a la punta del nas caminen sor-
tejant un dibuix capriciós d'am-
polles a terra sense tombar-ne
cap.

—El senyor Cardona? — i al
dir això trucava amb els nusos
dels dits a la porta del seu des-
patx.

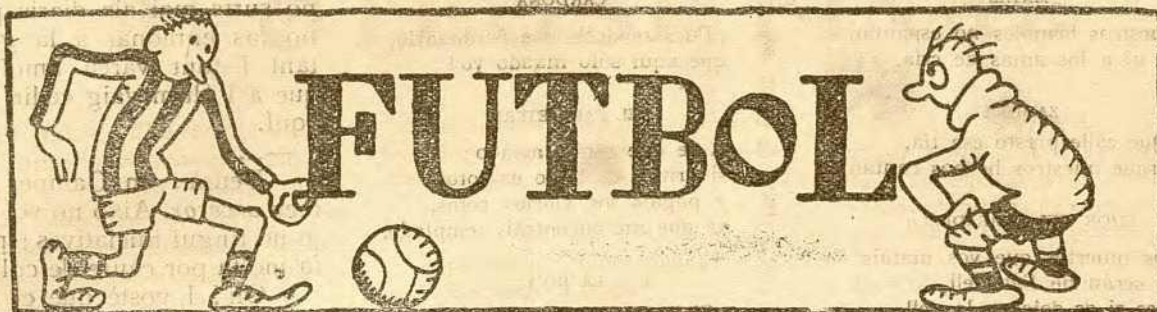
—Endavant!

He entrat i he somrigut, amb
aquell somriure «dovesc» que
tant agrada al senyor Cabot. El
senyor Cardona no fa cara de
president; més aviat sembla un
jugador de bescambrilla. Tot ell
fa el posat de persona tranquil·la.

—Vostè dirà?

—...?

—Ah, caram! Vostè és en Do-
va? Doncs, sí, senyor: ja sóc
president. Es allò, sap?; a casa
no callaven mai: «Un home com
tu, i de la teva posició, s'ha d'ex-
hibir. No ets de cap comissió,

EUROPA - MARTINENC

29 DE JUNY

Casi bien que quan aquesta ressenya *vea la luz*, haurem fet salat; ja no se'n recordaran vostès ni recordem nosaltres lo que fou aquest partit final de la temporada, amb repartiment de premis, benefici, copa i *demàs ingredientes*.

Per aquesta raó aquesta ressenya no serà una ressenya, ni parlarem del tres a un a favor de l'«Europa», ni farem menció de l'entusiasme de les masas a l'aconseguir el «Martinenc» el seu primer gol, ni tampoc esmentarem que el reffi, degut a un xut, es va veure obligat a deixar el lloc a en Pepito Torrents; en Lloveras va ésser la víctima del xut funest, i sentim que aquest xut no fos nostre; no perquè li volguem res de mal, no; sinó perquè un xut a la *faz* del reffi sempre fa riure, i nosaltres estem al món únicament i exclusiva per això, en-

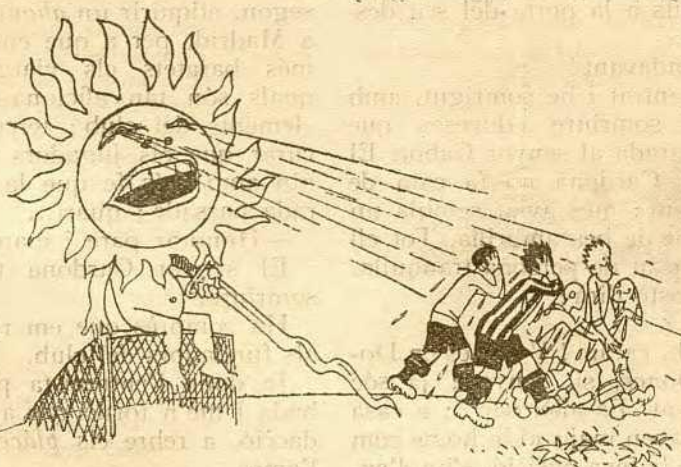
El camp del «Barça», amb lo que haurà crescut l'herba la vinent temporada

cara que moltes voltes no ho sembli, i les risas es tornin llantos.

I ara abocarem; no em puc aguantar més; els diré un secret, encara que amb una condició: que no li ho han de dir a l'amo; diria que li tirem el *rotativo* per terra, que tenim poca formalitat i que no farem mai res de bo; per això jo els prego que no ho diguin a ningú; vos-

tès es pensarien que no ens fan cap mal, i podria costar un dia de dol aquest secret.

Pues, señores, nosaltres, els del XUT!, tant en Dova com en Quicof i en Quirova, som uns bons xicots, lo que se'n diu un tros de pa, però un tros de pa d'aquest de càn Riera, que diuen que és el millor que hi ha; per aquest motiu fem bondat, perquè un bon xicot sempre fa bondat; i fent bondat i essent bons xicots, per força hem d'ésser obedients. Per aquesta senzilla raó, quan ens varen dir que s'havia de fer la ressenya del partit «Europa» - «Martinenc», tots vàrem pensar: «La farem»; i no solament vàrem pensar que la faríem, sinó que estàvem decidits a fer-la. Però aquí ve lo estrany; essent bons xicots com som, obedients, formals, obligats i demés, i tenir en compte que l'amo ens havia *ordenat* que la féssim, cap ni un de nosaltres va anar al *lugar del hecho*; això, diran vostès, no és tenir formalitat; no els ho negarem, però vostès tampoc ens poden negar que el mal d'un home, després d'haver passat la revetlla de Sant Pere, no vol soroll; i el mal que teníem era clapar, i clapant com estàvem no podíem pas anar a Les Corts. Per aquesta petita raó no fem la ressenya, encara que a l'amo no li ho diem. Si ell sapigués que parlàvem del partit sense haver-lo anat a veure, diria si ens pensàvem que érem uns «Bòrgia» de menor *cuantia*; i per evitar això ens vàrem reunir tots tres, en Dova, en Quicof i en Quirova, i per unanimitat i per quedar bé, và-

El Sol expulsant dels seus do-minis als jugadors de futbol

rem acordar que es tenia de parlar del partit, fos com fos.

I jo vaig ésser l'encarregat de dir *algo*, i creient que lo millor per ésser imparcial era sentir el parer d'*ambas partes*, vaig parlar amb un soci de cada un dels *contendientes* i aquests em varen dir:

El del «Martinenc»:

—Caramba! Vostè és en Quicof? *Hombra*, doncs tan de gust! Però sembla que van molt en contra del «Martinenc», vostès.

—I ca! Ho fem per despistar. No veu que en Giralt s'empiparia?

—Ah! Si és així, *bueno*. Doncs, miri: no varem perdre, sap?; varem guanyar; entén?; li dic que varem guanyar; perquè la segona part no la tenim en compte, nosaltres; no varem acabar la primera a un a zero?; doncs senyal que érem més forts que ells; i, essent més forts, ens mereixíem la copa; ara, que sempre es fan injustícies, i la varen donar a l'«Europa». No valia una dotzena de copes aquell gol d'en Vilar? Allò va ésser un gol! Que es creuen que han d'ensenyar-nos-en, de fer gols, ells, perquè són campions del grup «A»? Pobrets! mai l'han fet, ni el faran, un gol tan *quill-lló* com aquell; demés, tampoc podien guanyar, perquè nosaltres érem majoria; els del «Barça» estan per nosaltres i varen aplaudir i cridar més que tots plegats. Però aquests de l'«Europa» tenen massa xamba i varen fer tres gols a la segona part; però consti que tots tres junts no valien lo que el nostre.

—Potser que afluixeu, mestre.

—Es creu que sóc un fanàtic, jo? Li dic i li diré sempre, i li ho dirà qualsevol que veïés el partit sense fanatisme, que el partit aquell era ben nostre.

—Ja serà això, ja! Però no et crec. Després que hagi parlat amb aquell de l'«Europa» que passa per lla, t'ho diré.

El de l'«Europa»:

—Hola, Quicof! Què hi ha?

—...?

—Ah! El partit del «Martinenc»! Pobrets! Val més no parlar-ne; es fan il·lusions, i des-

prés tot són *llantos*; encara varen estar de xamba; si arriba a durar un quart més, els en fan sis, i si en Pallejà no està de tanta xamba, encara que hagués durat un quart menys, els en fan dotze.

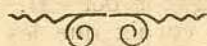
—...?

—Sí, la primera part va acabar a un a zero; no et creguis, que jo, amb tot i estar convençut que érem millors i de què la victòria tenia d'ésser per nosaltres, estava mig esverat; però quan vaig veure, a la segona part, sortir a en Pelaó amb aquell posat de *o vencer o morir*, vaig respirar: no hi havia dubte: l'«Europa» no perdria, no podia perdre mai un partit com aquest, i si hagués perdut no m'hauria sapigut greu perquè hagués guanyat el «Martinenc», no; sinó perquè, vaua! aquells socis del «Barça» en feren un xic massa; ara, que el dia que els toqui jugar de campionat amb el «Martinenc», ja s'haurà acabat tot.

Bueno, homa, bueno! Esperarem que arribi el campionat, per veure si tens raó. Mentrestant, *merci*.

Aquí està tot el que els puc dir d'aquest partit. Els demano perdó per als meus companys i per mi; no hi tornarem més.

QUICOF-PLONGEON

Els comptes del «Gran Capità»

U. E. de Sans Meteor

Senyors, no hi ha dret! Ens havien dit que a l'estiu no hi hauria partits i àdhuc que podríem fer festa, i el primer dia de la *veda* futbolística es varen fer més partits que mai. Tot sigui per als *Rendueles*.

Els de la «Unió de Sans» no es desanimen, i fan bé; com més jugadors se'n van, més juguen els que queden i més bons resultats tenen; així es fa, què carat! Aquests de Sans, en lloc d'allò tan suat de *a las penas, puñaladas, diuen*: als disgustos, gols; i els txecs del «Meteor» varen rebre per quatre a dos.

Els txecs no es mereixien el resultat aquest, però com que duien un porter que es veu que no sabia de què anava, els de Sans els en varen encolomar quatre; ben fet!; així no vàreu obligar a en Pich a parlar en francès a l'entregar la copa (suposem que no deu saber el txec), i vosaltres no sabeu el pes que li vàreu treure de sobre; segurament que si en aquell moment li haguéssiu demanat alguna cosa, us l'hauria donada.

En fi; la qüestió és que vàreu guanyar i teniu la copa. Nosaltres, els del XUT!, ens n'alegrem.

Barcelona Júpiter

Aquest resultat no és un resultat: és una catàstrofe. Deu a zero! En faltaven dos per un cabasset. Pobre «Júpiter», pobre Martínez-Sagi! Us acompanyem en el sentiment. Però ja se sap que el jugar amb el «Barça» de vegades dona mal resultat, i aquest cop ja quasi no pot donar-ne més, de mal resultat per al «Júpiter»; deu gols són molts gols; encara que en Pascual jugués de davanter-centre i en Sami d'interior, què hi fa això?; doncs digueu que si arriba a jugar l'Alcàntara i en Gràcia, ni el combregar hi és a temps!

Aquests xicots del «Júpiter» no deixaran mai viure tranquils als del Poble Nou. Amb gaires resultats com aquest, l'Aliança haurà de tancar, perquè tothom estarà de dol.

Sabadell Terrassa

Tres a tres, i tots contents; no està malament això tampoc; era de la única manera que el partit acabés bé: amb un empat; si arriba a ésser d'altra manera, no ho hauríem pas contat; no n'expliquem mai cap de tragèdia, nosaltres; i si aquesta passa entre els de Sabadell i Terrassa, menys encara; per això no direm res més; si féssim cap comentari, es molestarien de seguida i ens vindrien a trobar, i això de cap manera; no volem que es molestin, i per això diem que opinem que tan bo és l'un com l'altre; i ja hem ficat els peus!

Bona l'hauríem feta si no ens n'adonem; no pot ésser això; per als de Terrassa és millor el seu, i per als de Sabadell no hi ha com el «Centre».

Per lo tant, nosaltres els diem als de Sabadell, que el seu equip és el millor del món, però els puguem que no ho diguin pas als del «Terrassa», perquè ens declararien el boicot.

Ara, sense que ho sàpiguen els de Sabadell, i en secret, els direm que el «Terrassa» és el millor equip del *globo terràqueo*; però no ho esbombin pas, perquè si a Sabadell arriben a enterar-se que hem dit això, no ens miren mai més la cara.

U. E. de Girona Martinenc

Els de Girona, veient que els de l'«Olimpique» els havien fet el salt, hi varen fer anar a correu al «Martinenc», per sortir del bullit en què es trobaven.

L'equip del «Martinenc» no era el primer, ni molt menys, però, així i tot, va guanyar per dos a un, després d'un partit força interessant.

Amb els de la «Unió» hi va debutar en Weisz, que diuen que és ex-jugador del «M. T. K.». Com es coneix que les corones estan baixes i que els jugadors hongaresos tenen poques pretensions!

PELAS-PAFIAS

Reconstituyente ideal para los jugadores de futbol. Lo usan los principales clubs. Probadlo y os convenceréis.

Lleida - Meteor

Els de Lleida han inaugurat un nou camp i hi varen jugar dos partits amb els del «Meteor», que varen guanyar aquests per vuit a quatre i quatre a dos.

Els de Lleida estaven un xic atabalats; el camp nou encara no els havia encaixat, i els txecs se'n varen aprofitar per a clavar-los-hi dues panaderes.

Es qüestió de no *desmayar* i continuar amb la tasca ara començada, que no es té tot amb un dia.

Els partits del «Barça» per Sant Pere

El «Barça» sols va guanyar a l'«Avenç» per un gol, i aquest encara de penal; si bé hi ha que tenir en compte que els blaugrana no presentaven tot el *completo*, l'equip que varen posar enfront del de l'«Avenç» era de pronòstic, i, per lo tant, el resultat, quasi, quasi, és una victòria per l'«Avenç». Amb aquest hi va debutar en Perich, que ho va fer força bé; i la revelació d'en Serra, com a *fenòmeno* d'upa, al «Barça».

Felicitem als minyons de Sant Andreu, i els recomanem que no *desmayen*.

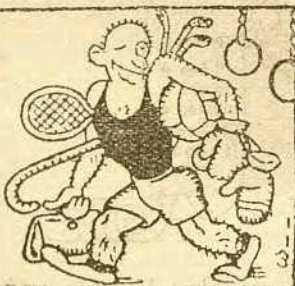
L'«Iluro» també va jugar contra un altre primer equip del «Barça», el mateix dia, a Vilassar, i aquest partit, encara que no es va acabar, va finir amb el resultat de sis a zero a favor dels de Les Corts.

El motiu de no acabar va ésser, com és natural, que el públic va opinar que eren massa gols sis a zero, i va obligar als jugadors del «Barça» a guillar, equipats i tot, cap a l'estació.

Sibecas Germans

Fabricació especial de guants de bexa. EL MILLOR MATERIAL SPORTIU

Arlbau, 35 - Teléf. 5031 A.

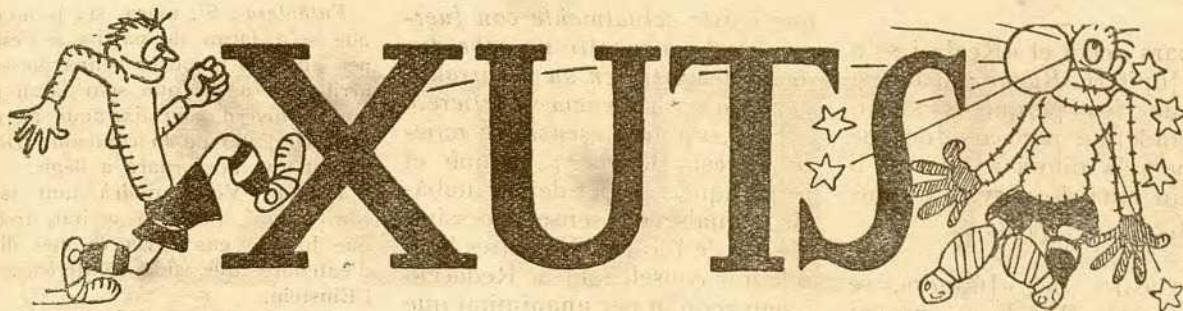

JA S'HA PUBLICAT

Historia del Campeonato de Cataluña de Futbol 1922 - 1923

Porta ressenyes de tots els partits de Campionat; Comentaris de cada jornada, per J. Torrens.

Un volum de més de cent pàgines amb coberta a tricromia 1'50 Ptes

En l'Assemblea que ha tingut lloc a Madrid, s'ha planejat una qüestió molt delicada: la del professionalisme.

El senyor La Riva, pel que pogués ocórrer, s'ha fet amic del senyor Cabot.

En Bru ha tornat de la *villa del oso y del madroño* tan fresquet com quan hi va anar.

Si algú li pregunta:

—Què tal?

Respon, sense immutar-se:

—Nois, espeterrant. La Pradera està plena de gent. Hi ha cada tia! !...

Els del «Júpiter» no s'aconso-len. Després de la pallissa al Masnou, han perdut les agalles.

Quan tornin a jugar a un poble de la costa, deuen canviar el nom de «Júpiter» pel de «Nep-tú». No en va aquest és el déu del Mar.

En Battling-Siki arriba a Barcelona.

No se sap del cert encara amb qui lluitarà.

De totes maneres, nosaltres creiem que, si no hi ha vaga de taverners, lluitarà amb la mona. Ja l'anomenen el campió de la Torradora.

En Zamora, en dos dies ha begut sis litres de til·la.

MALLORQUI

en buen estado, cedo por 500 pesetas. — Dirigirse a Sr. La Riva, C. D. Español.

S'ha aficionat a aquesta beguda?

Hi ha qui murmura que és degut al gol que li varen entrar els del «Badalona».

El senyor Salvà, que es va passar una setmana davant del

—Cregui'm: el color que vesteix més és el blau-grana. Provi'l i se'n convencerà.

mirall assajant discursos, ha arribat a Madrid i no ha dit ni:

—Ja sóc aquí!

Caram! I aquella oratòria?

Al camp del «Barça», aquest estiu hi criaran conills.

Amb això es veuen les dots administratives del nou President. És un recurs per a treure profit de l'herba.

Xoqui-la, senyor Cardona!

En Munill, del «Terrassa», entra definitivament al «Martí-nenc». Tot sigui en bé d'uns i altres.

Però això d'haver-se fet la il·lusió tantes voltes d'ésser campió

del grup «B» i passar a l'«A», ha sigut lo que ha fet que en Munill abandonés el «Terrassa».

Ara, que els del «Terrassa» no s'apuren i ja s'han après de memòria allò de *que no hay mal que por bien no venga*. Tot són maneres d'aconsolar-se.

En Sotillos, l'ex... etc., etc., ha tornat ja de terres valencianes, i el diumenge va debutar al «Júpiter».

Aquest xicot és un altre dels que no estan bé enlloc, i una samarreta, un cop l'han portada una temporada, no els agrada. Entre poc i massa! Si arribes a internacional, tindràs més fums que un porter de casa bona.

En Marcet, l'ex-porter de l'«Avenç», torna a ésser a Barcelona, i és molt probable que jugui el proper campionat amb el «Terrassa». Aquest sí que serà un porter inesperat per als de Terrassa.

Les *tournées* d'equips txecs ja va resultant una cosa crònica; aviat veurem que fins s'establirà algun equip aquí i sols sortirà per anar a jugar el campionat del seu país, i encara.

Ja deuen quedar ben pocs equips aquí que no hagin jugat amb txecs. Ens juguem cinc cèn-tims que no arriba a mig.

PEIDRÓ

el mejor delantero-centro del mundo. También es el más modesto. — De venta, en el «Gracia E. C.».

L'Ibars deixa el «Real» i se'n va al «Júpiter». Bueno: si aquest xicot no fos perquè s'esvera, ens agradaria; però això de què quan veu la pilota a la vora li agafi un atac de nervis, no ens resulta.

En Castro, del «Júpiter», se n'ha anat al «Port-Bou», no per res, no, sinó per un empleu de setanta convenciments mensuals i el servei pagat.

No està mal pagat; estem per anar a Port-Bou nosaltres, també; es veu que allí dalt paguen bé.

Saben l'«Iluro»? Doncs no se sap si és campió o no. Sembla que el «Manresa» ha presentat certes proves que podrien fer que els de Mataró es quedessin sense campionat.

Creguin que si això passés farien barrila, i assegurem una lluita entre els de Manresa i els de Mataró, que no n'hi hauria gaires dels que hi prenguessin part, que ho poguéssim contar.

Aquesta gent s'ho pren amb més bona fe que els d'aquí.

L'«Olimpique», de París, tenia d'anar a jugar amb el «Girona», i després d'haver promès per carta que hi aniria, i sense tenir en compte que els de Girona havien ja venut les entrades per al partit i havien fet els gastos de propaganda consegüents, els escriuen dient-los-hi que en nom del deport no els esperin, en cas que no aplacin el partit, puix es queden a València.

Molt bonic i, sobretot, de molta *politesse*. Ara, que el deport per al qual *claman* no el veiem per enlloc.

En Cabot ha pogut convèncer a en Gamper per fer una altra dels dos serà de la Junta del «Barça» fins l'any que ve, que celebrarà les noces de plata, i així durant aquest temps podran treballar a l'ombra.

«La superioridad del Marti-nenc.—Aunque esta superioridad

que existe actualmente con fuerza en este encuentro no cabe duda se demostró en su desarrollo, por lo que en esencia se refiere.»

Però, a quina *esencia* se refereix aquest Borgia?; perquè el penal aquest és per deixar atabalat a qualsevol, sense necessitat d'ésser de Llofriu. Nosaltres hem celebrat consell tota la Redacció i hem acordat per unanimitat que lo que diu és completament *impermeable* per al nostre cervell.

«Y el público no se equivocó, pues, aunque no fueron sucediéndose muy a menudo, fueron bastante frecuentes.»

Claro que no se equivocó. Però tu em sembla que sí que t'has equivocat.

«Por simpatía y admiración, quisiéramos equivocarnos, pero si bien del menos al más se pasa muy llano, del más al menos...»

Què? No és tan llano! Lo que no trobem llano és que la gent s'ho empassi això.

Sembla que l'Elias jugarà (a prova) de davanter centre alguns partits; si dona resultat, adéu, Gràcia; jugues molt, però ja veuràs!...

(Bé; això de què juga molt, és *coba*.)

L'hora del correu

Un de la Ceba: Gràcies pel seu oferiment, però no el podem complaure. Pot enviar el que vulgui, però sense cap compromís per part de nosaltres.

Lolita: Bé; estem atabalats; tanta *amabilidad* nos confunde. Si fos tan *guapa* com amable escrivint, seriem capaços de qualsevol cosa. Oi que ens tornarà a escriure?

Ah! La direcció que diu, no la veiem per enlloc. La podem saber?

Camàndules: Ho farem tal com diu. Vostè és un home de talent i les seves idees són de les de *kalibre koolosal*.

Un minyó del cop de puny: Ja ho crec que en parlarem del campionat de boxa *amateur*! No mancava més! I dones!

Fulbolera: Sí, maca, sí; ja ho crec que se'n faran de partits a l'estiu; per això no s'apuri; i fins potser li arribarem a dir que se'n faran més que a l'hivern. Són així aquí. No se'n recorda d'allò de la *canícula*? Doncs aquest any ho tornarà a llegir.

Papitu: Vostè tindrà tant talent com vulgui, però, la veritat, trobem que lo que ens envia és més difícil d'entendre que una conferència de l'Einstein.

Burinot: No és pas ros? Lo que ens envia sortirà la setmana que ve, encara que un xic retocat. Gràcies.

DARRERA HORA

¿S'afusellarà al senyor Matas?

La insospitada delació del senyor Ormaechea, acusant al senyor Matas de *sutil violador de voluntades por el procedimiento del vil metal*, ha tingut la virtut d'armar un rebombori excessiu, al nostre modest parer.

El pobre senyor Matas ha fet quinze viatges rodons a Madrid —anar i tornar— i la cosa va de mal en pitjor.

Sembla que elements federatius no demanen menys que els caps de l'Iturribarria i d'en Matas. El cap de l'Iturribarria ja els hi poden donar, senzillament. Ara, si ens toquen un pèl—hem dit un pèl, que vol dir *un pelo*! —al nostre ingràvid senyor Matas, ja pot deixar-se afusellar tranquil; nosaltres li jurem fer la revolució.

Semblem pacífics, oi? Doncs quan la mosca ens puja al nas, que ve a ésser quan ens toquen els nostres afectes més tendres—i el senyor Matas n'és un d'ells, —no bevem més que sang.

Si ens vaguéssim—que no ens vaga—els explicariem el que ens va passar una tarda al cine. Som *tremendus*!

Estigui tranquil, senyor Matas, i no tingui por. Mentre el XUT! visqui, vostè té... la venjança assegurada.